

[Krag.]

med Hensyn til Virkningerne af en saadan Bestemmelse.

I § 7 tales der om Bonus ved en Konvertering. Jeg vil gerne spørge, hvad der menes dermed. Jeg gaar ud fra, at man med dette Ord vil opfordre Kreditinstitutionerne til at yde et vist Vederlag til de Kasseobligationsejere, som maatte være rede til at ombytte. Dette Vederlag er det vel sagtens, den højtærede Minister betegner som Bonus, og det er dette, hvis Udbetaling skal kunne finde Sted af en Series Reservefond, selv om Reservefonden derved nedbringes under det statutmæssige Minimum; ja, det skal endogsaa, ser jeg, være tilladt en Kreditforening at stifte Laan i Krisefonden til Gennemførelsen af en saadan besluttet Bonusudbetaling, hvis Reservefonden ved denne vil blive bragt ned under $1\frac{1}{2}$ pCt. af Kasseobligationsgælden. Jeg synes, det er ret vidtgaende Foranstaltninger, og det er under alle Omstændigheder — derom kan den højtærede Minister ikke et eneste Øjeblik være i Tvivl, det ved han god Besked med — ensbetydende med et stærkt nyt Tryk paa Kurserne. Der er naturligvis mange ude i Landet, der i disse Dage ræsonnerer som saa: Ja, saadant noget kan man vel foreslaa! men selv om de ikke ellers har nogen overdreven stor Tillid til Rigsdagen, føler de sig dog overbevist om, at den er for forstandig til at gennemføre saa vidtgaende Forslag som dem, der her er Tale om; men jeg tør med Sikkerhed forudsige, at hvis det virkelig gaar saaledes, at disse Forslag nærmer sig Virkeliggørelse i den foreliggende Form, i det her foreslaaede Omfang, med saa dybtgaende Skattebestemmelser som Basis som dem, der er foreslaaet, saa vil det skabe en Uro indenfor Realkreditte, som vil faa katastrofale Følger ud over Obligationsmarkedet. Og dette gælder ikke mindst § 8, hvis gode Hensigt jeg i øvrigt særdeles vel forstaar; men skulde en Kreditforening komme i den Situation, som denne Paragraf forudsætter — og det er jo et forestaaende Sammenbrud, en Dokumentation af manglende Evne til at indfri sine Forpligtelser, som skal være Vilkaaret for at gennemføre en truffen Beslutning om Iværksættelse af de Foranstaltninger, som omtales i § 8 —, saa er jeg overbevist om, at saa vil Rystelserne forplante sig viden om ligesom Bølgerne i Dammen, hvori en Sten er nedkastet. Men jeg vil sige til den højtærede Minister, at de Foranstaltninger, som han i øvrigt i sidste Stykke af § 8 sikrer sig Ret til at træffe, dem vil der ikke være

Brug for, for jeg tror paa ingen Maade, at den højtærede Minister behøver at frygte for den Stigning i Kurserne, som er Forudsætningen for Bestemmelsen i § 8, sidste Stykke. Men i øvrigt vil jeg sige til den højtærede Minister, at den Bestemmelse, han der foreslaar, hvorefter Udtrækning skal kunne foretages til en Kurs, som ligger 5 Points over Kursen pr. 15. September 1933, afgjort er en Bestemmelse, som den højtærede Minister kommer til at revidere, thi hvis denne Bestemmelse gennemføres, er den hidtidige Sikkerhed, som har været af saa væsentlig Betydning for Kreditforeningernes Kasseobligationers Kurs, Sikkerheden for, at disse en Gang vil kunne indbringe Pari, med et Pennestrøg udslettet. Denne Bestemmelse tilintetgør med eet Slag Udtrækningschancerne til Pari, som ligefrem indgaar i de store Obligationskøberes Beregning af, hvilken Kurs Obligationerne kan bære. Dette vil bringe Forvirring, Usikkerhed ind med Hensyn til Udtrækningschancerne, som paa højst skadelig Maade — derom er jeg fuldkommen overbevist — vil paavirke Kurserne.

Men vi fra vor Side erkender, at naar man ikke fra Regeringens og dens Partiers Side vil være med til at gennemføre Bestemmelser med Hensyn til Priserne for Landbrugsprodukter, som betyder en saadan Forhøjelse af disse, at der derigennem kan gives et Hovedbidrag til Rentabilitetens Genskabelse indenfor Erhvervet, saa er det af erhvervsøkonomiske Grunde nødvendigt at give et saa kraftigt Bidrag som muligt til Genskabelse af Rentabiliteten, ogsaa gennem Rentelettelser. Men her fastholder vi og peger endnu en Gang paa de Veje, som Regeringen har faaet Pligt til at følge i Henhold til gennemført Lovgivning, men som den er vejet tilbage for at sætte ind paa.

Jeg beklager som Følge af den Begrundelse, jeg her har givet, i høj Grad, at Landbokommissionens Indstilling ikke har faaet et fyldigere Indhold, og jeg beklager ganske særligt, at man ikke har tilrettelagt denne Forhandling her paa en saadan Maade, at disse Forslag, hvis Gennemførelse inden 1. Oktober er en Nødvendighed, hvis ikke nye betydelige Millionbeløb pr. 1. Oktober skal unddrages Kornkassen, ligesom Tilfældet var pr. 1. September, at disse Forslag, til hvis Behandling kun faa Dage er til Raadighed, ikke fra Regeringens Side er ønsket sat i Forgrunden ved Behandlingen her. Thi gennem Foranstaltninger af den Art kunde langt, langt mere være naaet, langt betydningsfuldere Resultater